

מפשינו ועבודתנו

מבצע עבודת השליחות

שבת מבה"ח כסלו ה'תשע"ט
שבת פרשת חיי-שרה • גליון א

לח המשלח

העמקת דעת בעניין
השליחות | הרב זושא אלפרוביץ

למן צריך להכריז בפני כל היהודים,
ובמיוחד בפני תלמידי תומכי תמימים אותם חינכו רבותינו נשיאינו
והדריכום (ומסרו את נפשם על כד) - שיצאו ל"מלחמת בית דוד"
להביא את משיח צדקנו, ושיגדלו להיות עסקני ציבור ושלוחים:

היו שלוחים, לכו וכבשו את העולם ב'אידישקייט'!

(כינוס השלוחים תשמ"ג, בתרגום חפשי)

לזכות
ר' שניאור זלמן
וזוגתו מרת יוכבד שיחיו
ומשפחתם
מינסקי
להצלחה רבה ומופלגה
בגשמיות וברוחניות

ולעילוי-נשמת אמו
מרת שיינא בעשא בתיה בת יוסף דב

268023 / JEM / ט' תשרי תשמ"ו

אחת הסיבות לכך שעד עתה לא הצליחו, היא, העדר שימת-לב לחנך את הדור הצעיר, ולא עוד אלא שגם אלה שעסקו בכך, רצו לחנך את הדור הצעיר "מלמעלה למטה", היינו, שהצעירים יביטו על הזקנים, בעלי הנסיון, וילמדו מהם - דבר שלא התקבל אצל הדור הצעיר, כיון שרצונם להיות עצמאיים.

כיצד יכולים להשפיע על הדור הצעיר? - על-ידי-זה שמחנכים את הנוער מקטנות, תוך כדי השתדלות שאחר-כך יהיו הם בעצמם מחנכים. זוהי הדרך לכבוש את הדור הצעיר, וגם את דור הביניים.

זוהי אחת המטרות העיקריות בישיבות. בישיבות מחנכים את התלמידים לא רק בתור פרט, אלא המטרה העיקרית היא **לנטוע בהתלמיד את הרעיון שעליו לפעול בכל החוג** - תחילה בחוג מצומצם, ואחר כך בחוג רחב יותר - לקרבם ליהדות, עד כדי כך, שיהיו לא רק במלחמת הגנה ("דעפנסיב"), אלא גם **במלחמת תנופה** ("אפענסיב"), היינו, שגם הם ילחמו בשביל יהדות.

וענין זה בולט יותר בישיבות ליובאוויטש. בישיבות ליובאוויטש מלמדים את התלמידים לא רק שהם בעצמם יהיו דתיים, הן לשמים והן לבריות ("פרום צום אויבערשטן און פרום צו לייטן"), אלא מלמדים אותם עוד בהיותם בישיבה **לנצל את הכשרונות** והאפשרויות שלהם לצורך השפעה על הזולת, **להיות "מנהיגים"**.

וזהו מה שאמרתי קודם בנוגע לאסיפה זו כדי לעזור לישיבה, שלא מדובר כאן אודות עזרה לקבוצה או תנועה מסויימת - כי, עם כל השתתפות של נדבה בישיבה, **נוטלים חלק בעזרה לכלל היהדות, כיון שתלמידי הישיבה יגדלו להיות לוחמים עבור יהדות ומנהיגים אצל בני-ישראל, בניו-יורק, בארצות-הברית כולה, וגם מעבר לים.**

תלמידי הישיבה הם אנשי-החיל ("סאָלדזשערס", "סאָלדאטן") **היוצאים לקו הראשון במלחמה עבור יהדות, ולכן, כאשר תומכים בישיבה שתוכל לקבל תלמידים נוספים, אזי נוטלים חלק בנצחון המלחמה עבור יהדות, בניו-יורק, בארצות-הברית ובכל העולם.**

(שיחה לעסקני ישיבת 'תומכי-תמימים', כ"ף מר-חשון תשי"ד. בלתי מוגה)

יוצא-לאור במסגרת מבצע "עבודת השליחות" שע"י 'ועד תלמידי התמימים העולמי' בשיתוף 'המרכז לעניני חינוך' וחברת **Jewish Educational Media**

גליון זה כולל תמונות ייחודיות ומסמכים בפרסום ראשון, המתפרסמים באדיבות ארכיון התמונות, האודיו והוידאו של הרבי **The Living Archive** ופרויקט **My Encounter** לשימור זכרונות ועדויות מהרבי, של חברת **Jewish Educational Media** חומרים אלו הינם תחת זכויות יוצרים הבלעדיות של **JEM**

לכל זמן ועת

משיחת ליל ג' דחול המועד סוכות
תשח"י - לתלמידי הישיבות

אינו שומר סדרי הישיבה, או שעובר על זמן תפלה, ועל דרך זה בנוגע לכל הענינים שהם עבודתם המיוחדת שלכן הרי זה בגדר מצוה שאי אפשר לעשותה על-ידי אחרים.

הן אמת שהפצת היהדות והפצת המעיינות הם ענינים נעלים ביותר, אבל אף על פי כן, "לכל זמן ועת", וכיון שהוא נמצא במסגרת של ד' אמות של תורה וד' אמות של תפלה, צריך לידע, שלכל לראש צריכים להיעשות הענינים שמחוייב בהם מצד מסגרת זו, ולאחרי כן, בהזמנים שישארו לרשותו, יכול לעסוק במצוות שאצלו הם בגדר "מצוה שאפשר לעשותה על-ידי אחרים", אלא שהוא יכול לפעול זאת בטוב יותר.

הלואי וינצלו את כל הזמן הפנוי עבור הענינים שאפשר לעשותם על-ידי אחרים, ואז יפעלו הרבה יותר ממה שפועלים כאשר עושים זאת באופן שמפחיתים מהזמנים שאינם ברשותם, אלא ברשות הד' אמות של תורה והד' אמות של תפלה.

חצר קונה

והענין בזה: כשם ש"חצרו של אדם קונה לו", היינו, שקונה ענין שאינו שלו שיהיה שלו, כמו-כן בנוגע לנפשו האלקית, והנקודה ד"יחידה לייחדך", שכל רצונה אינו אלא לעשות רצון הקב"ה, הנה ה"חצר" של נקודת היחידה דנפש האלקית קונה את כל הענינים שמסביבו, שגם הם יהיו ברשותה של נפש האלקית,

וכיון שכן, הרי על-פי שולחן-ערוך צריכים להיעשות תחילה כל הענינים המוטלים על בחור-ישיבה, על יהודי שנמצא בד' אמות של תורה וד' אמות של תפלה, שצריך להתייגע בהם כו'; ועל-ידי-זה יצליח גם למלא את השליחות שהוטלה עליו בהפצת היהדות והפצת המעיינות, לאחרי שישאר ברשותו מספיק זמן הדרוש לכך.

בהמשך להמדובר אודות היגיעה של הבחורים - "פרחי כהונה" - יש להוסיף ולהבהיר, שצריך להזהר שלא יהיו ב'עולם התוהו', היינו, שלא יתייגעו על עבודה ששייכת לאחרים.

. . יש לכל אחד מישראל לפי מעמדו ומצבו עבודה מיוחדת שבה צריך לעסוק בהשתדלות מיוחדת. וכיון שהיצר הרע, "מלך זקן וכסיל", יודע שזוהי עבודתו המיוחדת - לכן מחפש דרכים שלא להניחו לעסוק בעבודה מיוחדת זו, ובידעו שמדובר אודות בני ישראל, הרי דרכו בכך היא באופן שמפתה אותו לעסוק בענינים אחרים שהם גם-כן עניני קדושה, אלא שאין זו העבודה שלו.

ועל-דרך החילוק לדינא בין מצוה שאי אפשר לעשותה על-ידי אחרים למצוה שאפשר לעשותה על-ידי אחרים, וכן בין מצוה שהזמן גרמא למצוה שזמנה ארוך ביותר עד שהיא מצוה תמידית - שאם דוחים מצוה שזמנה עובר כדי לעשות מצוה תמידית, או שמקיימים מצוה שאפשר לעשותה על-ידי אחרים ובגלל זה לא מקיימים מצוה שאי אפשר לעשותה על-ידי אחרים, הרי זה היפך השולחן-ערוך, וענין שהוא היפך השולחן-ערוך הרי זה עבירה!

עת ללמוד

ועל דרך זה במיוחד בנוגע לבחורים פרחי כהונה, שנמצאים בד' אמות של תורה וד' אמות של תפלה - שלפעמים מתחפש היצר הרע ומנסה להסירם מדרך העבודה שלהם, על-ידי ענינים של קדושה, אלא שאינם ענינים השייכים אליהם.

ובפרט - בהענין שנעשה נפוץ בזמן האחרון - בענינים של עסקנות ציבורית, הפצת היהדות והפצת המעיינות, שאז גדלה מעלתו ביותר ("ניט שייכות צו זאָגן..."), שנעשה מנהיג בישראל, להנהיג כמה וכמה נפשות מישראל, וזכות הרבים תלויה בו, ובינתיים,

שלוחו של אדם

זכרונות של שליח

"היכן שהרבי רוצה"

סיפור צאתו לשליחות של
הרב נחמן סודק ע"ה,
שליח הרבי למדינת אנגליה

לטורקיה. השבתי בחיוב והוספתי כי אהיה מוכן לנסוע להיכן שהרבי רוצה. בשומעו זאת התרצה הרב חדקוב ופקד עליי לחזור ל'זאל'.

פקודתו של הרב חדקוב לשוב אל ה'זאל', שבאה בהמשך להבעת נכונותי לצאת להיכן שיורה הרבי, היו עבורי לימוד והוראה, ונסיון להוסיף וללמוד בשקידה והתמדה מבלי לדעת מה העתיד צופן לי והיכן יהיה עליי לפעול, ובמילא נדרשתי לשקוע בלימוד ולהמתין לבוא ההוראה.

מעשה זה שב על עצמו מספר פעמים, כאשר מפעם לפעם היה הרב חדקוב מזמין אותי ומציע בפניי מקום לשליחות, ומתעניין האם אהיה נכון לצאת לשם. לרוב היו אלו שמות של מקומות משונים ורחוקים, ומטרתו של הרב חדקוב הייתה לנסותני האם מוכן אני לקבל על עצמי את שליחותו של הרבי.

באחת ההזדמנויות בהן קרא לי הרב חדקוב, התבטאתי כי אהיה נכון לנסוע "אויך אויף אַ שווערען שליחות" [גם לשליחות קשה]. למשמע הדברים שאל הרב חדקוב: "וואָס?", וחזר על דבריו. היה זה

נים מספר למד השליח ר' נחמן סודק בישיבה ב770, בה גדל והתחנך במחיצת הרבי. בהזדמנויות אין ספור היה מספר בערגה את

דברי ימיו בישיבה וזכרונותיו מימים אלו. רבה היתה התקשרותם של תלמידי התמימים ברבי ומסירותם לפעולותיו לא ידעה גבולות, דבר שבא לידי ביטוי חי ומוחשי עם צאת חלק ניכר מן הלומדים אז ב770, בשליחותו של הרבי למדינות שונות בקצוות תבל. להלן פרקי זכרונות מפיו:

יחסו של הרבי אל התלמידים באותן שנים העיד על אהבה גלויה. טרם בואי בקשרי השידוכין עם בתו של החסיד השד"ר ר' בן-ציון שם-טוב, התעניין חותני לעתיד, הרב שם-טוב אצל הרבי אודות הצעת השידוך והרבי השיבו: "איך קען עם, ער האָט געאַרבעט אויף די שיחות" [הנני מכירו, הוא עבד על ה'שיחות']...

הצעת השידוך נגמרה במזל-טוב ואחריה החלה תקופת ההכנה לקראת החתונה. באחד הימים באותה תקופה, הזמין אותי הרב חדקוב למשרדו והתעניין האם אהיה מוכן לנסוע בשליחותו של הרבי

מובן שלא היה לי כל ספק כי החתונה תיערך כהוראת הרבי בלונדון, אלא שביקשתי מהרבי אשר לכל פחות יהיה נוכח בחתונה 'ברוחניות'. הרבי ענני: "נישט נאָר אין רוחניות, נאָר אויך אין גשמיות" [לא רק ברוחניות, אלא גם בגשמיות]

עבורי לימוד והוראה כי היציאה בשליחות הרבי היא תכלית החיים, ואין להתייחס אליה כדבר 'קשה'.

ימים אלו, בהם המתנתי להוראה בדבר היציאה לשליחות, עברו תוך התמודדות וציפיה קשה. עם זאת המשכתי כל אותה העת ללמוד בשקידה והתמדה ובהמתנה דרוכה לקבלת ההוראה המיוחלת.

את דבר השליחות זכיתי לקבל ב'יחידות' אצל הרבי. הרבי אמר לי כי ברצונו שאסע בשליחותו הקדושה ללונדון, והוסיף כי יש לערוך את החתונה שם וזו תהיה תחילתה של השליחות. שאלתי מה יהיה עליי לעשות בלונדון במסגרת השליחות, והרבי השיב תוך שהוא מגביה את ידיו הק': "ס'איז דאָ טויזענטע זאַכן צו טאָן, טויזענטע זאַכן" [יש אלפי דברים לעשות, אלפי דברים]. עם זאת הורה לי הרבי להתחיל בפתיחת סניף של המרכז לענייני חינוך, ושבהמשך אבוא בכתובים והרבי יכתוב לי על המשך העבודה מה ואיך לעשות.

במהלך השנים הבאות זכיתי לאגרות קודש רבות בהן הדרכות מפורטות.

אציין אשר מיד עם קבלת השליחות מהרבי, חשתי כי יחסו של הרבי אליו הפך באחת ל'ידידותי' יותר; ואף ש'טון' דיבורו הק' היה עד אז רציני עד מאוד, השתנה הדבר באחת ולפתע - כשהרבי דיבר על עבודת השליחות המסורה לי - דיבורו נעשה רך, כדבר "איש אל רעהו".

הוראתו של הרבי כי יש לערוך את החתונה בלונדון ולהתחיל בה את עבודת השליחות, היוותה עבורי אכזבה רבה, משום שחפץ הייתי לקיים את החתונה בניו-יורק ושהרבי יהיה מסדר הקידושין.

עם זאת, מובן שלא היה לי כל ספק כי החתונה תיערך כהוראת הרבי בלונדון, אלא שביקשתי מהרבי אשר לכל הפחות יהיה נוכח בחתונה 'ברוחניות'. הרבי ענני: "נישט נאָר אין רוחניות, נאָר אויך אין גשמיות" [לא רק ברוחניות, אלא גם בגשמיות], ואכן הרבי שלח לחתונה את ר' לייבל רסקין (ששהה אז

בשליחות הרבי בכמה עיירות באירופה), ר' יוסף ויינברג ור' בערל בוימגרטן שאף הם שהו באותה עת באירופה מסיבות שונות, ונוסף עליהם שיגר הרבי גם את ברכת קדשו באמצעות 'טלגרם' שהגיע ליעדו בשעת החתונה, וכך השתתף הרבי בחתונה שהייתה גם התחלת השליחות - 'בגשמיות'.

ימים אחדים קודם החתונה, נערכה מסיבת ה'תנאים' בהשתתפות כמה מזקני החסידים, והיא נוצלה לשם הקמת המוסד "צעירי אגודת חב"ד" באירופה. הייתה זו לא רק מסיבה אלא גם אסיפה שנמשכה מספר שעות, ואת רישומיה העלה על הכתב ר' בערל בוימגרטן, בפרוטוקול מסודר אותו שיגר אל הרבי.

במשך האסיפה, ר' לייבל רסקין דיבר בהתעוררות ובהתלהבות על קריאתו של הרבי "ופרצת", על משימת החיים לפרוץ את כל הגדרים והצדדים, ועל פעולתו של הרבי בכיבוש העולם כולו. הוא שיתף את הקהל מביקוריו בעיירות שונות באירופה, אז גילה אשר כמעט בכל עיר ישנו יהודי הנמצא בקשר מכתבים עם הרבי ובאמצעותו משפיע הרבי על כל העיר.

גם את העובדה שמסיבת ה'תנאים' הפרטית, לכאורה, שלנו, הפכו לאסיפה כללית ביחס לשליחות הרבי, העלה ר' לייבל על נס. הוא הצביע על-כך כהמחשה הטובה ביותר לתביעתו של הרבי "ופרצת", והדגיש כי כה ראוי הדבר שיהיה במסיבת 'תנאים' של תלמיד תומכי תמימים, "נר להאיר".

עוד קודם לכן, לפני יציאתי מ-770 ונסיעתי לשליחות בלונדון, הורה לי הרבי שאקשר את פעולותיי ל"כח התורה", "וויזען דיין כח התורה" [הראה את כח התורה שלך].

אדוננו מורנו ורבינו משלחנו

הרב זושא אלפרוביץ

משלוחי הרבי לארץ הקודש, משפיע ישיבת תורת"ל בקרית-גת

כמותו ממש

הרבי הוא "אדוננו מורנו ורבינו". הראשון מבין התארים הינו אדוננו - תואר זה מבטא את עומק הקשר שבין רבי לחסיד ומעיד על הקשר הפנימי האבסולוטי ביניהם, במסגרתם הרבי הוא 'אדון' על כל ענייניו ופרטיו של החסיד (מה שאין כן תלמיד הלומד מרבו).

הקשר בין הרב ותלמידו מוגבל. ואילו הקשר בין החסיד וה'רבי' אינו מוגבל, הוא עמוק ונפשי יותר. על-ידי התקשרות החסיד לרבו נעשים הם מאוחדים זה עם זה.

אולם עילוי זה היה גם בדורות קודמים. ובדורנו התחדשה ההתקשרות המופלאה בין המשלח והשליח, במסגרתה השליח הוא "כמותו דהמשלח ממש!".

חסיד הנוסע לרבו, שומע ממנו מאמרי חסידות, נכנס אליו ל'יחידות' ומקבל מענה לתהיותיו ומזור למצוקותיו הרוחניות, עודנו מציאות עצמאית. יש את הרבי, יש אותו, והוא מגיע אל הרבי, מתקשר אליו, לומד את תורתו.

לשליח, לעומתו, אין כל מציאות עצמאית - הוא כמותו דהמשלח. חד הם. ואם הקשר בין רבי וחסיד מביא להתאחדות ביניהם, כפי שתורת החסידות מלמדת אותנו, ניתן להבין מה גודלה של התאחדות השליח והמשלח.

רבו עמו

עניין נפלא זה, לו זכה דורנו, מהווה חידוש עצום מצדו של הרבי - המשלח, וחידוש עצום גם מצדו של החסיד - השליח.

מצד המשלח:

ידושים רבים חידש הרבי, נשיא הדור השביעי, על פני הדורות הקודמים. אולם החידוש העיקרי והמשמעותי ביותר בדורנו הוא ענין השליחות.

ניתן לטעות ולסבור שהשליחות היא אמצעי להפצת היהדות והמעיינות: המוני יהודים נמצאים במקומות שונים ומרוחקים, ובכדי להגיע אליהם ולהביא גם אליהם את המעיינות, נדרשים שלוחים. השלוחים, אם כן, הם אמצעי - באמצעותם משפיע הרבי על יהודים בכל רחבי תבל ומעוררם להתקרב לאלקות.

כלומר: המצב הטבעי הוא שהחסיד הוא חסיד, הוא מקושר לרבי וחוסה בצלו, ואם וכאשר הרבי נדרש לבצע דבר מה במקום מרוחק, או-אז הוא שולח את החסיד לפעול את אותו דבר, ולשם כך החסיד נהיה לשליח. ואכן, גם בדורות קודמים אירע שרבותינו נשיאינו שלחו שלוחים ושד"רים, באמצעותם פעלו עניינים שונים.

אולם כל המעיין בתורתו של הרבי יכיר מיד כי השליחות אינה אמצעי טכני, אלא היא היא המטרה אותה ביקש הרבי לפעול ולחדש בדור השביעי.

באינספור שיחות לאורך כל השנים חנך ולימד אותנו הרבי על מעלת השליחות, נטע אותה בקרבנו כיסוד, תבע ממנו לפעול בה ללא הרף, ובעצם - העמידה במרכז הדרישות מחסיד.

הרבי לימד אותנו אשר מעבֵר לקשר בין רבי לחסיד - קשר עצמי ומהותי הנשגב באין ערוך מקשר בין תלמיד לרב - קיים הקשר בין המשלח והשליח, הגדול לאין שיעור. בכחו של חסיד בדורנו להתקשר עם הרבי בקשר נפלא, אשר בדורות קודמים לא התאפשר כמותו - להיות לשלוחו.

תחתונים יעלו למעלה

זהו החידוש הגדול מצד הרבי. ובעקבות זאת נוצר חידוש עצום גם בעולמו של חסיד, מצד השליח:

העובדה שאדם יכול לשנות את מהותו ומציאותו, ובעצם העובדה שהוא עובד בשליחות הרבי להיעשות לא עוד האדם שהוא היה עד כה, ככל האנשים, היהודים והחסידים; אלא כמותו דהמשלח ממשי - "א שליח איז דאך איין זאך מיט דעם משלח" [שליח הוא דבר אחד עם המשלח], הינה חידוש נפלא!

הפלא העצום הוא שדווקא בדורנו הנמוך ניתנה האפשרות הפלאית הזו, בעוד ובדורות הקודמים היו חסידים מופלגים עובדי ה' בתכלית, ואם הם היו באין ערוך אל הרבי, על אחת כמה וכמה אנחנו. ועם זאת, דווקא בדורנו התחדש עניין זה וניתנה לכל חסיד האפשרות להיות מאוחד עם המשלח ברמה בה הוא לוקח אותו אתו לכל מקום אליו הוא הולך.

זהו לא מקרה תמוה. הטעם לכך שבדורנו התחדש עניין זה, הוא דווקא מצד אופי הדור. העובדה שהדור ירוד ונחות, ואין בו כל מעלה מצד עצמו - כלשונו של הרבי במאמר הראשון, "באתי לגני" תשי"א - היא היא הסיבה לפיה דווקא בדור זה התחולל עניין השליחות:

דווקא בדור בו נמצאים "למטה בארץ", לא משיגים ולא מרגישים אלקות, ובמילא גם - מצד עצמנו - איננו כלים להשפעה והגילוי של אור החסידות, דואג נשיא הדור - העומד בין הוי' ובינינו, המפרנס את האמונה - שנהיה מסוגלים להיות קשורים לאלקות בתכלית ולמלא את הכוונה העליונה בנאמנות מוחלטת.

העובדה שהרבי נתן לחסיד - שהוא באין ערוך אליו - את האפשרות להיות לשליחו, ובמילא "כמותו", הינה חידוש עצום:

באגרת נפלאה מהרבי לבחור שביקש ללמוד באוניברסיטה, מניאו הרבי מכך בהסבירו שבהיותו 'תמים' ותלמיד של הרבי הריי"צ, הרי הרבי מלווה אותו בכל דרכיו, ואם-כן, כאשר הוא הולך לאוניברסיטה הרבי מוכרח ללכת אתו לשם, כפסק רז"ל "תלמיד שגלה מגלין רבו עמו".

ובאשר לסברה לפיה למשך זמן לימודיו באוניברסיטה יפסיק להיות ב"ציור של תמים" ו"הציור של חסידו של כ"ק מו"ח אדמו"ר", משיבו הרבי שהדבר אינו באפשרותו עוד, והוא בדוגמת גר שכבר נתגייר שאינו יכול לחזור בו עוד, וכך "מי שנעשה חסיד פעם אחת ומי שנתקשר לאדמו"ר אשר במילא היה כמים הפנים אל הפנים ונתקשר אדמו"ר עמו, הנה אין עוד ביכלתו להפסיק ח"ו ההתקשרות, כיון שזה תלוי גם בהאדמו"ר, והוא ברוב טובו וחסדו אסור עמו באזיקים".

משעה שפלוני נעשה לשלוחו של הרבי, הוא אינו שולט בזה עוד - הוא נקשר עם הרבי בקשר עצמי ונצחי, ונעשה "כמותו דהמשלח".

והרבי, בחסדו הגדול, העניק לנו את הזכות ואפשר לנו להיות מאוחדים עמו ברמה בה הוא עמנו בכל מקום! הדבר מהווה חידוש רב משמעות שכן אנו אנשים בעלי בחירה, ובשל כך אנו עלולים חלילה לעשות לעתים גם היפך רצונו הק' ולקחת אתנו עמו לשם, בבחינת "מלך אסור ברהטים".

והרבי - שיועד זאת - מוסר את עצמו ומעניק לנו את הזכות הנפלאה להיות קשורים עמו בכזה קשר.

לכאורה מהמשלח עוד יותר, אבל דווקא כעת הוא מעניק את פחותיו העצמיים, כדי שגם במרחקים ובמחשכים נמלא את ייעודנו ופחותיו יבואו לגילוי - "מקום אינו מפסיק".

על כל אחד ואחד מאתנו מוטל ונתבע התפקיד לפעול בשליחות. אף שאיננו זוכים לשמוע הדרכות והוראות מהרבי, ולמרות העובדה שבגשמיות אנו רחוקים מהרבי, הרבי נמצא בקרבנו, יש בנו את פֶּחַ המשלח, וכך יכולים אנו לדבוק בדבקות מוחלטת בו ובדרך אשר הורנו, ולהכין את העולם לקבלת פני משיח צדקנו, אז נזכה ל"ואשפוך את רוחי על כל בשר" והבשר הגשמי יראה וירגיש אלקות.

וחידוש זה לא מתחיל בצורך בבירור הניצוצות והפצת היהדות ברחבי העולם, אלא העניין הוא בשליחות עצמה, הרבי חידש דרך 'עבודה' חדשה הנדרשת מהחסידים - עבודת השליחות. הדרך הנדרשת בדורנו בעבודת ה', העניין בו חפץ הקב"ה, והאופן בו האדם יבטיח את זאת שיישאר מחובר למעלה, היא היציאה בשליחות הרבי.

והפֶּחַ לעבודה נשגבת זו על-ידי אנשי הדור שמצד עצמם הם "למטה בארץ", מתאפשר על-ידי החידוש שפעל הרבי - אשר הוא נותן את פחותיו העצמיים, הולך אתנו בקיום השליחות,

אנו 'לוקחים אותו' עמנו לכל מקום ובכל פעולה. וחידוש זה ניתן רק בדורנו!

ונפקדת כי יפקד

בפשטות, עניינה של השליחות הוא שהשליח נוסע למרחקים, ובגשמיות הוא מתרחק מהמשלח. אולם דווקא שם - במרחקים - הוא מתקרב וקשור למשלח בקשר עצמי וניתנים לו הפחות מהרבי למלא את השליחות גם בריחוק פיזי.

בתקופתנו, כאשר "החושך יכסה ארץ", אנו רחוקים

ה"שער" לעבודת השליחות

של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם-כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו "לצחצח את הכפתורים"), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו - הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!

מזה מובן, שהמטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי מתבטאת בנקודה זו - להתדבר ביחד ולקבל החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו: קבלת פני משיח צדקנו.

(משיחות ש"פ חיי-שרה,
כינוס השלוחים העולמי תשנ"ב)

משותפת ושווה בכל הזמנים - מתוסף מזמן לזמן חידוש בשליחות, שליחות מיוחדת, שהיא חודרת את כל ענייני השליחות והיא נעשית ה"שער" שעל-ידו "עולים" כל ענייני השליחות,

על-אחת-כמה-וכמה בנידון-דין, שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה - הכנה לביאת המשיח - שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

וכפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחודשים והשבועות האחרונים), שעל-פי הודעת חז"ל שכבר "כלו כל הקיצין", וההודעה

עמדנו בהתחלתו ובפתיחתו של כינוס השלוחים העולמי - השלוחים שיחיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בכל מרחבי תבל, בארבע כנפות הארץ - צריך להזכיר, בראש ובראשונה, את היסוד, ולבטא את התפקיד של השלוחים בדורנו זה בכלל, ובפרט החידוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות - לקבל את פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

כמדובר כמה פעמים, נוסף על הנקודה המשותפת בכללות עבודת השליחות של בני-ישראל בכלל, כשלוחיו של הקב"ה, שהיא "אני נבראתי לשמש את קוני", ובפרט השלוחים של נשיא דורנו - אשר נקודת השליחות הזאת

מחדת השליחות

בימים אלו מתקיים בארה"ק מבצע רחב היקף
לכלל תלמידי התמימים ובנות אנ"ש.

המבצע מתמקד בלימוד תורת השליחות של הרבי
במטרה לעודד ולהגביר את השאיפה
ליטול חלק בשליחות דורנו.

הזדמנות מיוחדת לשלוחים:

גם השלוחים יכולים להנות מתכני המבצע המושקעים
וללמוד שוב את דברי המשלח על השליחות.

אתר מיוחד מכנס את כל התכנים:
תוכן לימוד שבועי, קטע וידאו משיחת קודש על עניין השליחות,
זכרונות, סיפורים ודברי התעוררות משלוחים ותיקים,
עלון שבועי גדוש בתכנים מרתקים על שליחות, התועדויות בעניין השליחות, ועוד.

כתובת האתר:

Merkos302.com/Avodashashlichus

In the coming weeks the content will be accessible
in Hebrew and by Yud Shvat it will be available
in Yiddish and English as well.

שי מיוחד מוענק לכל שליח:
'ספר השליחות'

המכנס את רוב שיחותיו של הרבי
בעניין השליחות על פני למעלה
מ-600 עמודים.